

GOD

Fontos a GOD-al kapcsolatban (hogy tisztán lássunk, és elkerüljünk atrocitásokat), hogy bármennyire is zajosan játszanak, nem sok közül van a jellegzetes amerikai "noise"-hoz. Sokkal inkább dzsessz, még ha a kifejezés hagyományos jelentéséhez nincs is köze. Ha a mai dzsessz ösvényére John Lurie-t, John Zorn-t, az X-Legged Sally-t, vagy Elliott Sharp-ot sorakoztatjuk útonállóknak, a GOD egymaga haramiább ezeknél. A zenekar celebránsa, (egyik) szaxofonistája, Kevin Martin mondja: "Amit ebben a pillanatban szeretek ebben az együttesben, az az, hogy a jazz tradíció találkozóhelye. Az utóbbi harminc év dzsesszét vonzza magához. Ez alakult volna ki, ha Miles Davis nem hagyja abba az őrlését a hetvenes évek közepén, ha valamivel tovább élt volna John Coltrane, hogy kihasználja az elektronika lehetőségeit, és ha a jazz a punktól és indusztrialtól termékenyült volna. De a jazz szerencsétlenül aláért 1975-ben."

A zenekar tagjai leginkább az angol kísérleti zenei színtérből származtak el erre a bizarr és minden porcikájában és pillanatában egyedülálló és megrázó konfúzióba. (Steve Blake, Kevin Martin, Tim Hodgkinson, Justin Broadrick, John Edwards, Dave Cochrane, Gary Jeff, Lew Ciccotelli, Scott Kiehl, E Prevost). Olyan zenekarokból mint: Techno Animal, Henry Cow, Godflesh, Slab, Head Of David, B Shops For The Poor, stb. (A Possession albumon közreműködik - terrorizál - John Zorn is és Peter Kraut zongorista svájcból, az Alboth free-grind-jazz-core trióból.)

"Amolyan fix ötlet volt a God alapítása, egy öt éven át húzódó sanyargatás. Elég sokszor elkeseredetten arra gondoltam minden félredobok. Mindenki egy "noise-folyosóra" a kart minket tolni, pedig sokkal több közünk van a jazz-hez, nem az éjjelibárok zenéjére gondolok, hanem Miles Davis-re, a free-jazz-re. Elkeserítő volt, hogy minden átkozott interjúban a Swans-hoz és a baszott amerikai fehér noise bandákhoz hasonlítottak. Mint egy alagút, amiből lehetetlen kikerülni. De talán éppen fekete noise banda vagyunk. Pontosan! A God szerintem az amerikai groove-jazz és az európai klasszikus free-jazz keveréke. Én magam a punkból és indusztrialból jövök, Tim Hodgkinson az avantgarde színtérből."

A zenekar felállása már igen veszélyes; két dobos, két basszista, egy bőgős, két gitáros, négy szaxofonos. És amit ezekkel a hangszerekkel művelnek, az hömpölyög, árad, üvölt, suttog, néha végtelenített hangorkán. (Mintha egy folyosón állnék, ahonnan tucatnyi szoba nyílik, mindannyiban egy-egy zenész

játszik, néha kilép a folyosóra, majd vissz
a. A keverés tökéletes, tucatnyi hangszer v
an úgy egyben, hogy nem válik zajtenger
ré. Egy egyedülálló utazás...)

"Zenénk extrémén érzékeny", mondja Kevin
Martin, "extrémén fizikai, de nem hiszem, h
ogy köze van ahhoz a fogalmakhoz, mint jó v
agy rossz, menny, vagy pokol. Zenénk nagyon
erőteljes, és a nevünk inkább vicc. Istenhe
z nincs közünk. Ugyanúgy lehetne Farkas, va
gy Kutya, akármi más a nevünk. Zenénk szenv
edély, amely megmozgat valamit benned, érze
lmeket. Nincs ez a negatív image-e, mint pl
a death-metal-nak. Olyan érzéseket fejezünk
ki, amik se nem jók, se nem rosszak, de ami
nek ki kell jönnie."

Lazán ül a közönség a helyén, enyhe vára
kozás (az ilyenre mondja John Zorn, hogy
"dzsessz sznob, egyél szart!"), valami szel
id zene a keverőtől, aztán két ötszáz watt
os reflektor a publikum pofájába, és tizene
gy ember sosem hallott hangerővel belekezd
jól felépített műsorába. Ők előtte szépen b
edugaszolják a fülüket, és ha te nem voltál
jóléltetve, menekülhetsz, ha nem vagy elég
bátor. És ez még kevés. Ha egyikük úgy gond
olja, hogy háttérbeszorul, int a keverősnek
félreérthetetlenül, hogy adjon rá. Erre a m
ellette lévő érzi magát elnyomva, és int...
És ez így megy amíg össze nem dől a szerelé
s. Amszterdamban 1000 emberből két harmada
pánik szerűen menekült az első negyedórán
egyik koncertjükön; de az is előfordult, ho
gy a bős dzsesszsznobok meg akarták verni
a jegyárúsítót, amiért nem akarta visszatér
íteni a pénzüket. (De ez a dolgoknak csak a
z egyik oldala...)

"Ha 12 teljesen különböző embernek öröme
t szerezhet, akkor ez a közönség reakcióján
ál hasonlóképpen lesz. Teljesen felcsigázza
az embereket, levetnek minden konvenciót és
feldobódnak a zenénk által. Ezen a túrán l
eginkább hardcore-os közönségnek játszunk,
és az emberek imádják. Azt hiszem elégük v
n az örökös hardcore-ból, amelyek csak komp
onált számokból állnak. A legtöbb ilyen ban
da teljesen ugyanúgy hangzik. Mi inkább egy
kicsit manipulálni és stimulálni akarunk. A
legkülönbözőbb zenetípusokkal dolgozunk, le
gyen az jazz, legyen az hardcore, vagy hip-
hop."

A God szövegei néhány szóból állnak, ám
annál hatásosabbak, az egész lebeg a zene f
ölött, valami trükkös effekt-visszacsatolás
által azt a hatást kelti, mintha az énekes
egy emelettel följebb saját hangosítással h
ányná ki magából proféciáit. A számcímek ma
gukért beszélnek: Fucked, Sick Puppy(beteg
kutyuska), Pretty (csini), Love, Black Jesu
s, Soul Fire(lélektűz).

(Sokan furcsállották, hogyan fér bele a
képbe John Zorn? Csak nem erőlteti rá az ak
aratát a God-ra? Semmi ilyesmi nem történt.

Ők elmesélték neki a felállást, tetszett Jo
hnnak az első maxi, nekik pedig tetszett Jo
hn szaxofonjátéka. A God-ban a sok kétperce
s gyors-őrület után végre istenigazából fúj
hatott.)

(Egyébként hiába is erőlködök, hogy leír
jam a God zenéjét, a zene annyival több a v
erbális kommunikációnál, hogy inkább hallga
tni kell és nem olvasni. Amit mégis csináló
k itt, az mániákus tollmenéses exhibicioniz
mus.)

"Nehéz a jövőnkön gondolkozni. 11-en vag
yunk, mindenki benne van más projektekben i
s. Nagyon spontán zene a miénk. Dal és imp
rovizáció, struktúra és káosz nálunk egy és
ugyanaz. Ellenezné a spontaneitás szabályai
t, ha kijelentéseket tennék a jövőt illető
en. Én szívesen építenék afrikai elemeket a
zenénkbe, egy dob-percussiont, vagy együtt
dolgoznék Belinda-val, a My Bloody Valentin
é énekesnőjével, vagy John Hassel-el. Minda
nyiuikat egy magga olvasztanánk. Ugyanúgy m
int John Zorn-t és Peter Kraut-ot."

(- szöveg: Mis; fordítás: Elisa -)

Diszkográfia:

"Pathological Compilation"-on való részvétel
(Pathological)

"Breach Birth" 12" (Situation 2)

"Car First" single w Terminal Cheesecake
(Claw Fist)

"Loco" live CD (Permis de Construire)

"Possession" CD (Ventures)

fotó: Jim Hunkin